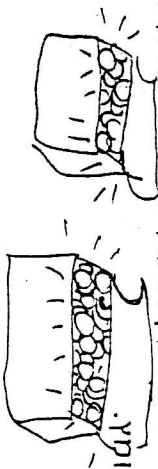

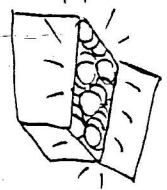
הציפור התנהגה כמו נסיכה ולנסיכות מותר הכל, כנראה. וכדי להוסיף מכאוב על מכאובו הוסיפה הציפור: "אם רוצה אתה שאעזזו לך, לא אסתפק הפעם בסוסים ובכרכרה, אלא רוצה אני גם שתבנה לי ארמון לרגלי הגבעה שעל שפת האגם. בארמון צריכים להיות מאה חדרים לכל הפחות וכמובן גן יפה סביבו."

נאנח הנער בלב כבד. דרישתה של הציפור היתה קשה מאוד, אך הוא החליט לדבוק במטרותיו ולא להתייאש. החל הנער להשפיר את מְרַבְּצָתוּ לכל-דורש. אנשי העיר חיבבוהו על חריצותו ועל מזגו הטוב ופרנסתו נמצאה בשפע. חלף זמן-מה והוא צבר לו כסף די הצורך לרכישת מרכבה נוספת וסוסים. הוא המשיך לעבוד קשה ובחריצות רבה, ורכשו הלך ומדל עד שעמדה לרשותו אורווה גדולה ובה סוסים רבים ומרכבות לרוב.

יום אחד מצא שיש לו כסף די הצורך בשביל לבנות ארמון גדול ובו מאה חדרים ולהקיפו בגן נאה ומטופח. חזר הנער ליער וחיפש את הציפור כדי להראות לה את הארמון. הלכה הציפור אחריו, קיפצה מחדר לחדר ובחנה הכל בדקדקנות רבה, אף על המטבח והמאפיה לא פסחה. לבסוף אמרה לו: "טוב ויפה. רק דבר אחד חסר — שלוש תיבות מלאות זהב שכן בלעדיהן אי-אפשר לנהל את הארמון."

— "הלאו תבושין" זעק הנער, שבינתיים גדל, נעשה לאיש וקיבל אומץ.

"הסבור אתה שמזחלת כזו תתאים לציפור עדינה כמוני? לא, עליה ללחיות מצופה כסף ורפודה משי." הנער חש תסכול חמור ובכעס רב אמר: "אנסה להשיג לך מזחלת נאה יותר."

— "לא, לא," השיבה הציפור. "הפעם אני רוצה מרכבה רתומה לסוסים, שאם לא כן לא ארשה לך לפזר מלה על זנבני."

עזב הנער את המקום בפחית-נפש, אך לא הסכים לזוותר על מטרותיו. הוא החליט להשיג לציפור את מרכבתה ויהי-מה.

לקח הנער את מזחלת השלג שלו למקום שבו נהגו תושבי המקום להשתעשע בהחלקה על הקרח, והשכיר אותה לכל מי שרצה להחליק. הוא מצא לקוחות רבים, שכן מזחלתו היתה טובה באמת.

כשעתותיו היו בידו היה ממלך תפצים שונים מעץ ומוזרים. חלפו ימים עד שעלה בידו לחסוך כסף די הצורך לרכוש סוס, וכעבור זמן-מה עוד סוס, ולבסוף קנה גם מרכבה נאה ומקושטת. רתם הנער את הסוסים למרכבה ויצא שוב אל היער. הציפור ישבה לה על הענף והמתינה לו כבפעמים הקודמות. בחנה הציפור את המרכבה ביסודיות רבה. בדקה את הסוסים ולבסוף אמרה:

— "איני אוהבת מרכבה פתוחה. עדיפה בעיני פרקה סגורה. ומלבד זאת מוטב שהסוסים יהיו לבנים ולא חומים."

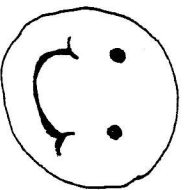
— "מה אעשה?" אמר הנער לעצמו בייאוש וישב על אבן כדי לחשוב. מעולם לא נתקל ביצור כה הפכפך.

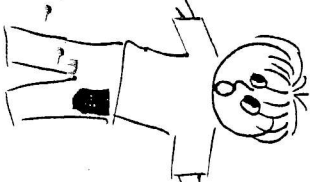
– "נחמד מאוד, נערי הטוב," השיבה הציפור בלעג. "האם זה שכרי על שמילאתי את כל משאלותיך עד כדי כך שאינך מצליח למצוא משאלה נוספת? האם לא הצלחת להשיג אולר ואחר-כך מזחלת שלג ולאחריה מרכבה עם סוסים ולבסוף אפילו ארמון יפה ובתוכו זהב רב?"

עמד הנער ופיו פעור בתמימותו. אמת נכון. הוא השיג את כל חפצו בעצמו ואפילו לא חש בכך. שנים אחדות עבר קשה, הרוזח וצבר רכוש. כל זאת עשה כדי לפזר מלה על זנבה של הציפור ולבקש ממנה את הדברים שהשיג בין כך ובין כך בעמל כפיו. עכשיו גילה שאין צורך כלל במלה על זנב הציפור!

צחקה הציפור בעלילות ופרחה לה מבעד לחלון, ואילו הנער התיישב לו בארמונו והמשיך לעבוד ולמצוא סיפוק ונחת בעמלו כל ימיו.

אין לי
היפה
הוא...

נוצד סיועה הציפור לנער להשיג כל חפצו

מעשה בנער יתום שחשקה נפשו בדברים שונים. פעם רצה מרכבה וסוסים פעם, סירה לשוט בה, ופעם רצה דווקא מזחלת שלג. הוא היה מוכן אף להסתפק באולר, אלא שאמנו היתה עניה מרודה וידה לא השיגה למלא אפילו משאלה זו.

יום אחד פגש בולקן חכם שיעץ לו עצה טובה: "צא אל היער ופזר מלה על זנבה של ציפור ותוך כדי כך הפך במהירות את משאלתך. אם תעשה זאת כל עוד המלה נמצא על זנב הציפור – תתגשם משאלתך."

מאותו יום ואילך היה הנער טובב לו ביעץ כשמלה מצוי תמיד בכיסו מכניסיו. הוא נהג לצאת מבייתו השכם בבוקר ולחזור מאוחר בערב. הוא ראה ציפורים רבות אך לא הצליח להתקרב אליהן, בלי שיפרטו כנף וימלטו. יום אחד נתקל בציפור אמיצה קצת יותר מן האחרות. קרב אליה הנער בזריזות, אך כאשר עמד לפזר מלה על זנבה, התעופפה לה הציפור והתרחקה ממנו. כל היום ניסה הנער מזלו להתקרב לציפור אך זו המשיכה להתחמק ממנו. לבסוף עייף הנער, השתרע המתחת לעץ, עצם עיניו וניסה להירדם. לפתע שמע קול

